

## Introducere

Un principiu, de la care trebuie să se pornească la studiul Apocalipsei, este faptul, că împlinirea celei mai mari părți a conținutului ei este și astăzi încă o chestiune de viitor. Împlinirea completă a profețiilor trebuie căutată în timpul necazului, care va veni în curând și care se va extinde peste mai mulți ani și își va găsi punctul culminant și încheierea odată cu revenirea Domnului Isus cu putere. Atâta timp cât Adunarea sau Biserica va fi domeniul de acțiune al harului dumnezeiesc pe pământ, încheierea profeției nu va fi posibilă. Abia după ce ea va fi luată în cer, Dumnezeu, după o perioadă îndelungată de întrerupere, se va preocupa iarăși cu poporul Său Israel și cu națiunile. Adunarea însăși – trupul și mireasa lui Hristos – este aleasă din Israel și națiuni și ea însăși nu este tema profeției, ci noi o găsim anunțată și revelată în Noul Testament, în mod deosebit în Evanghelia după Matei 16,16-18 și în epistola către Efeseni capitolul 3. Evenimentele politice și religioase, care au loc sub ochii noștri, arată desfășurarea și rezultatul unei istorii de multe secole, dar în săptămâna profetică de șapte ani (Daniel 9,27) vor avea loc transformări cu caracter îngrozitor. Sub domnia fiarei prezentate în Apocalipsa, într-un anumit sens „prim-ministrul” al lui satan, tot guvernul politic al Europei se va reorganiza din nou într-o uniune puternică de zece state. Vechiul imperiu roman va reapărea sub o înfățișare nouă, condus și supravegheat de căpetenia sa, „cornul cel mic” din Daniel 7, care se va caracteriza prin batjocorirea și prigonirea sfinților. Aliatul lui în atrocitățile lui, dar în cele din urmă și părtașul la condamnarea veșnică, este antihristul; el va fi căpetenia religioasă a creștinătății decăzute, în timp ce fiara va avea conducerea politică. Curva, Babilonul simbolic, este alianța tuturor forțelor răului pe teritoriul religios. Cei zece împărați și fiara, care la început se vor sprijini reciproc, vor deveni mai târziu, scurt timp înainte de înlăturarea fiarei, unelte pentru răsturnarea ei (Apocalipsa 17,16-17); împărații, comercianții și echipajul navelor din afara sferei de exercitare a puterii romane vor deplânge prăbușirea ei (Apocalipsa 18,8-9). Judecata asupra fiarei o va face Domnul personal, la venirea Sa cu putere (Apocalipsa 19,20). Deci judecata asupra Babilonului și asupra fiarei sunt evenimente diferite. Judecata asupra Babilonului va avea loc înaintea judecării asupra fiarei.

Atâta timp cât Biserica, sau Adunarea, mai este pe pământ, aceste evenimente și altele asemănătoare lor, nu pot avea loc. Cu toate că răul lucrează deja cu putere mare și se răspândește, el este încă o taină. El este reținut prin două puteri: *cea ce îl reține* (2 Tesaloniceni 2,6) este Adunarea pe pământ; *cine îl reține* (2 Tesaloniceni 2,7), este Duhul Sfânt. În felul acesta renunțarea totală la credință nu poate să aibă loc, înainte ca Adunarea și Duhul Sfânt să părăsească pământul. Dar principiile, care subminează neapărat și rapid fundamentul moral al bisericii cu numele și al întregii societăți, sunt deja demult la lucru. „Critica înaltă” este o putere conducătoare în această dezvoltare rea. Deplina ei manifestare va avea loc în curând.

## Împărțirea cărții Apocalipsa

Cartea Apocalipsei a fost scrisă de apostolul Ioan în anul 96 după Hristos, pe insula Patmos.

### Două părți

Cartea Apocalipsei conține două părți aproximativ egale în ceea ce privește mărimea, dar diferite în ceea ce privește tematica.

Prima parte se întinde de la capitolul 1 până la capitolul 11,18. În această parte se schițează profetic evoluția generală a lucrurilor și evenimentele de la sfârșitul primului secol creștin până la trecerea în starea veșnică. Faptul că ultimul verset al primei părți conduce realmente până la sfârșitul timpului o arată compararea cuvintelor »și timpul ca cei morți să fie judecați« (capitolul

11,18) cu afirmația: »Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie« (capitolul 20,12).

Partea a doua se extinde de la capitolul 11,19 până la capitolul 22,21. În aceasta se prezintă detalii mai exacte, care sunt în legătură cu Israel și creștinătatea decăzută în timpul necazului îngrozitor din viitor.

### **Cheia pentru înțelegerea Apocalipsei**

Pe lângă aceasta, în capitolul 1,19 se face o subîmpărțire a cărții în trei părți. Acest verset important este cheia pentru interpretarea corectă și pentru înțelegerea întregii cărți. Cele trei părți se ocupă cu trecutul, cu prezentul și cu viitorul.

1. »Scrie, deci, cele ce *ai văzut*.« Aceste cuvinte se referă la viziunea din versetele 10-18, unde Ioan a văzut pe Hristos în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, deci în trecut.

2. »... cele ce *sunt*.« Această parte constă din capitolele 2 și 3, în care se tratează evoluția bisericii cu numele în etapele istoriei ei succesive și parțial consecutive, de la începutul decăderii ei (capitolul 2,4) și până la repudierea ei (capitolul 3,16); deci ea se ocupă cu mărturia creștină din prezent.

3. »... și cele ce vor fi *după acestea*.« Această parte începe cu capitolul 4 și se întinde până la capitolul 22,5 și este de fapt partea profetică a cărții; ea cuprinde exclusiv evenimente viitoare. Judecățile legate de ruperea pecetilor, de sunetul trâmbițelor, de vărsarea potirelor, Babilonul, nunta Mielului, domnia și celelalte evenimente: toate acestea vor avea loc în viitor.

### **Douăsprezece secțiuni**

În afară de aceasta, întreg conținutul Apocalipsei se poate împărți în douăsprezece secțiuni, și dacă se ține bine seama de aceste subîmpărțiri, studiul cărții se va ușura foarte mult. Prezentăm aici pe scurt conținutul și delimitarea fiecărei secțiuni:

1. Introducere generală; capitolul 1, versetele 1-9.
2. Hristos în slava Lui de Judecător în mijlocul celor șapte Adunări din Asia ; capitolul 1, versetele 10-20.
3. Biserica cu numele ca mărturie a lui Dumnezeu pe pământ; abaterea ei crescândă de la dragoste și adevăr; capitolele 2 și 3.
4. Sfinții cerești glorificați și șezând pe scaunul de domnie – aceștia sunt toți aceia despre care se vorbește în 1 Tesaloniceni 4,15-17; capitolele 4 și 5.
5. Cele șapte peceti, pe care Mielul le deschide succesiv; capitolul 6,1 până la capitolul 8,1. Capitolul 7 este o intercalare foarte remarcabilă.
6. Cele șapte trâmbițe, care răsună succesiv; capitolul 8,2 până la capitolul 11,18. În aceste judecăți anunțate prin trâmbițe stă pe prim plan împărăția romană reinstaurată. O intercalare de la capitolul 10,1 până la capitolul 11,13.
7. Trei persoane, femeia, balaurul și fiul de parte bărbătească (capitolul 12), două fiare, unelte active ale lui satana (capitolul 13), șapte evenimente (capitolul 14); capitolele 12-14.
8. Cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu, care se revarsă succesiv; capitolul 15 și 16. Sunt judecățile de încheiere ale lui Dumnezeu asupra împărăției romane, asupra Israelului răzvrătit și asupra pământului.
9. Babilonul simbolic, curva, cu legăturile ei politice și bisericesti și nimicirea ei definitivă; capitolele 17 și 18.
10. Succesiunea cronologică a evenimentelor de la căderea Babilonului și până la starea veșnică, începând cu bucuria din cer și sfârșind cu o privire asupra chinului veșnic din iazul de foc; capitolul 19,1 până la capitolul 21,8.
11. Mireasa Mielului în strălucirea domniei din timpul Împărăției de o mie de ani – subiectul dragostei veșnice, îmbrăcată cu o frumusețe nepieritoare; capitolul 21,9 până la capitolul 22,5.

12. Cuvintele de încheiere: atenționări, amenințări și îmbărbătări; capitolul 22,6-21.

### Ordinea cronologică

Capitolele 2 și 3 ne arată cum vede și cum apreciază Domnul Isus biserica cu numele în dezvoltarea ei lăuntrică, și anume, în etapele succesive ale istoriei ei pe pământ, din primul secol creștin și până la repudierea ei finală. După aceea urmează capitolele 4 și 5 în ordine cronologică, în această privință însă, nu pământul, ci cerul este scena desfășurării evenimentelor, căci sfinții au fost răpiți în patria lor de sus. Actul răpirii nu îl găsim amintit în cartea Apocalipsei. El a avut loc între capitolul 3 și capitolul 4. Apostolul Pavel descrie răpirea, apostolul Ioan pleacă de la premisa că aceasta a avut loc deja. De aceea noi putem așeza în timp răpirea sfinților *după* ruina bisericii descrisă în capitolul 3 și *înaintea* slavei văzute în capitolul 4.

Evoluția pe pământ este reluată începând cu capitolul 6, legată de sfârșitul capitolului 3, dar este evoluția lumii necredincioase, a lui Israel, a împărăției romane aflate în reinstaurare și a creștinătății în general. Acestea le găsim în capitolele 6; 8; 9; 11,14-18; 15,5-16,21; 19,11-20,15.

### Intercalări

Găsim în cartea Apocalipsei șase intercalări clar recunoscute, pe care le prezentăm aici:

1. Capitolul 7, intercalat între pecetea a 6-a și a 7-a.
2. Capitolul 10,1 – 11,13, intercalat între trâmbița a 6-a și a 7-a.
3. Capitolul 11,19 – 15,5, intercalat între trâmbița a 7-a și vărsarea potirelor mâniei.
4. Capitolul 16,13-16, intercalat între potirul al 6-lea și al 7-lea.
5. Capitolul 17,1 – 19,10, intercalat între vărsarea celui de-al 7-lea potir al mâniei și apariția personală a Domnului în putere și slavă.
6. Capitolul 21,9 – 22,5, intercalat între descrierea stării veșnice și cuvintele de încheiere ale cărții.

Cea mai lungă intercalare este cea de-a treia. În ea se descoperă izvoarele ascunse ale binelui și răului (capitolul 12), se arată reprezentanții și uneltele principale ale răului (capitolul 13) și sunt prezentate intervențiile și rezultatele acțiunii divine în har și judecată (capitolul 14).

### Observații generale

Partea absolut profetică a cărții începe cu capitolul 6 și se încheie cu capitolul 22 versetul 5.

Evenimentele, care sunt în legătură cu pecetele, trâmbițele și potirele, au loc *după* răpirea celor mântuiți și *înainte* de apariția în slavă. Este imposibil să se înțeleagă cartea Apocalipsei, dacă nu se recunoaște clar acest lucru.

Pentru deschiderea pecetilor nu se poate indica timpul exact. Reinstaurarea împărăției romane va avea loc probabil în timpul deschiderii succesive a pecetilor. Nu găsim însă nici un indiciu că ea există deja în acest timp. S-ar putea ca aceasta să ia naștere din haosul general provocat de grozăviile care au luat naștere prin deschiderea celor șase peceti (capitolul 6,12-17); dar nu putem spune cu siguranță acest lucru.

Primele patru judecăți vestite prin trâmbițe în capitolul 8 se referă în mod deosebit la împărăția romană reinstaurată. Restul de trei „vai-trâmbițe” anunță judecata asupra *Israelului* decăzut, asupra *creștinătății* decăzute și asupra *lumii* vinovate. Judecățile anunțate prin trâmbițe urmează judecăților anunțate prin ruperea pecetilor, și judecățile anunțate prin vărsarea potirelor urmează judecăților anunțate prin trâmbițe. Primele judecăți anunțate prin ruperea pecetilor sunt comparativ mai ușoare, dar mult mai vaste; după aceea ele devin tot mai grele. Judecățile anunțate prin trâmbițe sunt mai grele; primele patru sunt limitate în spațiu, și ultimele trei sunt „vai-judecăți”.

Ceata *martirilor* din Iuda, care stau pe marea de sticlă, și cântă cu harpele, sunt amintiți în capitolul 14,2 și 15,2-4.

Ceata *celor ocrotiți din Iuda* de pe muntele Sionului, singurii care pot să învețe cântarea fraților lor de dincolo, îi găsim în capitolul 14,1-5.

Ceata *celor pecetluiți din Israel* este amintită în capitolul 7,1-8; despre ei nu se spune că vin din necaz. Ei trebuie diferențiați de ceata din capitolul 14. Cei o sută patruzeci și patru de mii din capitolul 7 vin din *tot Israelul*, în timp ce cei o sută patruzeci și patru de mii din capitolul 14 descind numai din *Iuda*.

Partea decăzută din Israel – oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor – sunt în mod deosebit subiectul judecății în capitolul 9,1-11. Prin aceasta avem afirmații cu privire la *tot Israelul*.

### **Cunoscuta profeție a celor 70 de săptămâni sau 490 de ani (Daniel 9,24-27)**

Cu privire la înțelegerea acestei profeții importante cei mai mulți iudei, dar și creștini, fac aceeași greșeală. Aceasta este cauzată de desconsiderarea faptului că ultima sau a 70-a săptămână-an este încă *viitoare* și că o întrerupere îndelungată de aproape 2000 de ani între sfârșitul celei de-a 69-a săptămână și începutul celei de-a 70-a săptămână a intervenit, și a faptului că profeția se referă la Ierusalim și la poporul Iudeu. Apostolul Pavel nu a considerat necesar să scrie *creștinilor dintre națiuni* despre timpuri și perioade (1 Tesaloniceni 5,1). Profeția însăși arată clar o întrerupere îndelungată între ultimele două săptămâni. Redăm aici textual întreaga profeție, dar dăm ici și colo unele explicații:

»Șaptezeci de săptămâni (*490 de ani*) au fost hotărâte asupra poporului tău (*Iudeii*) și asupra cetății tale celei sfinte (*Ierusalim*), pentru a înceta fărădelegea, pentru a pune capăt păcatelor, pentru a face ispășirea nelegiurii, pentru a introduce neprihănirea veșnică, pentru a pecetlui viziunea și profeția și pentru a unge pe Sfântul Sfinților (*șase binecuvântări care vor fi împlinite abia în împărăția de o mie de ani*). Să ști deci și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru restabilirea (*Neemia 2*) și zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (*Mesia*), Prințul (*Matei 21*), sunt șapte săptămâni (*49 de ani*) și șaiszeci și două de săptămâni (*434 de ani*); piețele și gropile vor fi zidite din nou, chiar în timpuri de strâmtorare. După aceste șaiszeci și două de săptămâni (*care urmează celor șapte săptămâni*), Unsul va fi stârpit (*răstignit*) și nu va avea nimic. Poporul (*romanii*) unui prinț care va veni (*cornul cel mic din Daniel 7*) va nimici cetatea (*Ierusalimul*) și sfântul locaș (*Templul*) și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; până la sfârșit va fi război, o hotărâre de pustiire. El (*prințul roman*) va face un legământ trainic cu mulți (*mulțimea poporului Iudeu*) timp de o săptămână (*șapte ani, cea de-a 70-a săptămână*), dar la jumătatea săptămânii (*după 3,5 ani*) va face (*prințul*) să înceteze jertfa de tăiere și jertfa de mâncare și pe aripa urâciunilor idolești (*jertfe aduse idolilor*) va veni unul care distruge, până ce prăpădul hotărât va fi vărsat asupra celui pustiit (*sau pustiitor*).«

Deci despre cine vorbește această profeție – despre creștini sau despre Iudei? Fără îndoială despre Iudei. Poporul lui Daniel (*Iudeii*) și cetatea (*Ierusalimul*) sunt aici subiectul profeției. Cu câțiva ani în urmă autorul acestei cărți a fost amenințat într-o scrisoare de unul dintre cei mai renumiți cunosători ai profețiilor, să studieze atent profeția cunoscută despre cei 70 de săptămână-ani, deoarece el considera această profeție ca fiind „cheia pentru toate profețiile”. Cea de-a 70-a săptămână este și acum în viitor. Despre ultima ei jumătate se vorbește în mod diferit: de 42 de luni, apoi de 1260 de zile, dar și despre »un timp, timpuri și o jumătate de timp«. În această perioadă deosebit de interesantă și serioasă de 3,5 ani au loc și evenimentele descrise în partea centrală a Apocalipsei. Este foarte important s-o înțelegem și s-o ordonăm corect și este absolut necesar pentru înțelegerea profeției potrivit cu Scriptura. Întreg planul profetic al lui Dumnezeu este cuprins în aceste 70 săptămână-an.

Sunt aceste săptămâni perioade de zile sau de ani? Toți cunoscătorii importanți ai limbii ebraice sunt de acord, că noțiunea tradusă prin cuvântul »săptămână« înseamnă de fapt »șapte«; din context trebuie să se deducă dacă este vorba de zile, ani sau alte unități de timp; noțiunea însăși nu oferă nici o informație în acest sens. Învățatul Tregelles remarcă în privința aceasta: „Din comoditate păstrez expresia ‚săptămână’, dar nu ca să afirm, că cuvântul ebraic include în sine înțelesul de ‚șapte zile’”. – Că aici este vorba de săptămână-an se poate recunoaște ușor din conținutul profeției.

În Daniel 10,2-3 sunt săptămâni de *zile*, aici este vorba de săptămâni *ani*. Dar acum se pune o altă întrebare importantă: Când a început această a 70-a săptămână sau cei 490 de ani? Citim că au început cu »darea poruncii pentru restabilirea și zidirea din nou a Ierusalimului«. În cărțile Ezra și Neemia găsim diferite dispoziții, dar numai *una* cu privire la reclădirea Ierusalimului, celelalte se referă la *Templu*. Această dispoziție deosebită o găsim clar prezentată în ultima carte istorică a Vechiului Testament, în Neemia 2. Citim acolo, că Neemia în anul 20 al împăratului Artaxerxes (în cărțile de istorie este denumit Artaxerxes 1 Longimanus [Langhand]) a fost trimis în Iuda cu misiunea să reclădească Ierusalimul. Prin aceasta este stabilit începutul săptămânii a 70-a pentru anul 445 înainte de Hristos.

### **Subîmpărțirea perioadei de timp a profeției**

1. Șapte săptămâni sau 49 de ani a necesitat reconstrucția cetății (Neemia 2), care a fost distrusă de monarhul neîngrădit Nebucadnețar – simbolic, capul de aur (Daniel 2,38) și leul (Daniel 7,4). Cărțile Ezra și Neemia relatează despre cele întâmplare în această perioadă, în aceste »timpuri de strâmtorare«.

2. 62 de săptămâni sau 434 de ani sunt de la reconstrucția cetății și reinstaurarea ordinii ei sociale și religioase, pentru care au fost necesari 49 de ani, și până la venirea lui Mesia, Prințul. Rezultă astfel, de la darea ordinului lui Artaxerxes în anul 20 al domniei sale (Neemia 2) și până la intrarea lui Hristos ca Mesia în Ierusalim (Matei 21), adunând cele două perioade de timp amintite mai înainte, în total 483 de ani.

3. O săptămână sau 7 ani sunt încă în viitor. Acest timp interesant, care va aduce cu sine ultimele strâmtorări asupra lui Iuda, începe după răpirea Adunării și după reinstaurarea exterioară a lui Iuda în Palestina (Isaia 18). Toate profețiile – care se referă la timpul din urmă – se concentrează mai mult sau mai puțin la acest timp de strâmtorare. În această săptămână-an vor avea loc cele mai groaznice evenimente, pe care lumea le-a trăit vreodată, fie în domeniul politic, fie în oricare alt domeniu.

În Daniel 9,27 se vorbește în cele din urmă de »jumătatea săptămânii«; ultima săptămână este împărțită în două părți egale de 3,5 ani. Atenția cititorului este îndreptată în cartea Daniel și cartea Apocalipsa asupra celei de-a doua jumătăți a săptămânii. În prima jumătate va fi parțial pace, dar declanșarea îngrozitoare a blasfemiei satanice, a puterilor și cruzimii, care caracterizează cea de-a doua jumătate a săptămânii, vor începe deja în această jumătate. Evenimentele primilor 3,5 ani nu sunt descrise în Daniel 9, dar Domnul Isus vorbește despre ele în evanghelia după Matei 24,4-14.

### **Timpuri, luni și zile**

Un timp înseamnă un an (vezi în privința aceasta Daniel 4,16-37); timpuri sunt doi ani; o jumătate de timp înseamnă o jumătate de an; luni sunt luni de 30 de zile, zile sunt zile de 24 de ore. Toate datele din textul nostru se referă la aceeași perioadă de timp, și anume la cea de-a doua jumătate a săptămânii 70. Acesta este timpul necazului cel mare. Este de remarcat, că în Apocalipsa 11,3 și 12,6 se vorbește de *zile* și nu de luni. Motivul este, că aici se relatează despre sfinții lui Dumnezeu care suferă. De aceea zilele mărturiei și încercărilor lor sunt numărate exact.

Pentru El, care a numărat chiar și perii capului nostru, aceste zile sunt zile de cea mai mare compasiune. Dar când este vorba de puterea și blasfemia din partea marelui dușman politic al lui Dumnezeu și al Mielului, a domnitorului din vest, a prigonitorului părții temătoare de Dumnezeu din poporul Iudeu, și tot așa despre națiunile dușmane, atunci se vorbește scurt despre această perioadă ca fiind de 42 de luni (Apocalipsa 13,5; 11,2). Deci desemnarea »zile« este folosită de două ori în legătură cu sfinții lui Dumnezeu, și tot așa de două ori desemnarea »luni« în legătură cu dușmanii poporului lui Dumnezeu. »Timpurile și Legea«, dar nu sfinții, sunt dați pentru »un timp, timpuri și o jumătate de timp« în mâna cornului mic, capul împărăției romane reînstituite (Daniel 7,25). El face ravagii și pustiește în ținuturile vaste ale mărturisirii creștine, dar pumnul lui de fier se va simți în mod deosebit în Palestina, dar nu împotriva națiunii ca atare, ci împotriva acelor din popor care se tem de Dumnezeu, care în acest timp îngrozitor vor depune cu îndrăzneală mărturie despre Dumnezeu. Antihrist va sprijini aroganța acestui domnitor încrezut și batjocoritor, care va primi putere și autoritate de la satan, care a fost aruncat din cer (Apocalipsa 12,7-9; 13,2,4) Daniel 7,25 și Apocalipsa 13,5 vorbesc despre aceeași personalitate și despre același timp. Durata ultimei faze satanice a împărăției (Apocalipsa 17,8) este limitată la 42 de luni în sensul strict al cuvântului. Cele 1260 de zile de suferință, 42 de luni, fiecare cu 30 de zile, înseamnă domnia păgână și un timp, timpuri (adică două timpuri) și o jumătate de timp ale marii suferințe a lui Iuda înseamnă aceeași perioadă de 3,5 ani.

### **Cinci luni**

În Apocalipsa 9,3-10 se vorbește despre cinci luni de chin. Judecata grea prin lăcuste a fost pricinuită de sunetul din trâmbiță al celui de-al cincilea înger. Noi credem că aceste cinci luni de chin sunt o aluzie la pustiirile pricinuite de lăcustele naturale, care în mod obișnuit durează cinci luni. Deci este vorba de o perioadă limitată și scurtă, care nu trebuie să depășească cinci luni.

### **Ore, zile, luni, ani**

Despre ore, zile, luni și ani citim în Apocalipsa 9,15. Îngerii judecății, care sunt legați la râul Eufrat, trebuie să fie dezlegați, și aceasta nu într-un timp oarecare, ci exact la ora stabilită. Aceste unelte ale judecății trebuie dezlegate exact la momentul stabilit. Ora hotărâtă a acestei zile din luna și anul stabilit este exact fixată. Găsim deci aici o dată exactă.

### **Trei zile și jumătate**

Trei zile și jumătate (Apocalipsa 11,9-11) zac trupurile moarte ale martorilor pe străzile Ierusalimului, expuse liber privirilor păgânilor care se bucură. Aceste zile vor fi literalmente 3,5 zile. Acești martori își vor face lucrarea în timpul ultimei jumătăți a săptămânii-an încă neîncepte. După aceea vor fi omorâți, și după cele trei zile și jumătate de prezentare permanentă a cadavrelor lor ei vor fi înviați public. Zilele profetice din cartea Daniel și în altele locuri din Apocalipsa sunt zile în sensul strict al cuvântului. De ce aceste locuri singulare să constituie o excepție? Mărturia deosebită descrisă aici se limitează strict la Ierusalim. Fiara va omorî pe martori în Ierusalim.

### **Două mii trei sute de seri și dimineți**

Cele 2300 de zile din Daniel 8,14 sunt o informație istorică, care se referă la profanarea Templului și strivirea barbară a poporului Iudeu de către renumitul domnitor sirian Antiochus Epiphanes. Că aceasta are un înțeles simbolic pentru ultimele zile ale predominării păgâne asupra statului Iudeu restabilit, pare să rezulte din versetele 17 și 19. Antiochus este un tablou al adversarului viitor al Iudeilor, împăratul nordului.

## **O mie două sute nouăzeci de zile**

Cele 1290 de zile din Daniel 12,11 depășesc cu o lună necazul și întreruperea violentă a închinării iudaice. Ele încep cu semnele cunoscute și stabilite de Dumnezeu (Matei 24,15), cu slujirea la idoli, ceea ce caracterizează începutul suferințelor care vor urma în timpul necazului care va veni. Luna suplimentară este necesară pentru nimicirea definitivă a dușmanilor lui Israel. În legătură cu acest timp profetul nu vorbește despre binecuvântare, deoarece judecata nu va trebui numai să curețe scena de rău și de oamenii răi, ci ea va trebui și să pregătească poporul din punct de vedere moral pentru deplina revărsare a binecuvântărilor din timpul împărăției de o mie de ani. Desigur, și aici zilele trebuie înțelese în sensul strict al cuvântului.

## **O mie trei sute treizeci și cinci de zile**

În Daniel 12,12 găsim 1335 de zile. Aici se adaugă zilelor anterioare 45 de zile. »Ferice de cine va aștepta și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!« Astfel, înainte ca să poată începe binecuvântarea deplină a lui Israel, se adaugă 75 de zile la cele 1260 de zile. Acestea vor fi două luni și jumătate de evenimente deosebite! Judecățile vor veni la sfârșit, »murdăria fiicelor Sionului« va fi spălată și va fi reinstaurată închinarea în Templu sub condiții noi (Ezechiel 40); poporul va fi curățit temeinic de orice necurăție a inimii și vieții. Atunci cel care va rămâne consecvent va fi fericit și va trăi acest moment al binecuvântărilor bogate pentru Israel și pentru tot pământul.

## **Amânarea celei de-a 70-a săptămâni cu șapte ani**

Timpul actual al harului – intercalat – este și timpul punerii deoparte a poporului Iudeu. El se termină cu răpirea sfinților cerești, care include transformarea celor care trăiesc și învierea celor adormiți. Abia după aceea începe ultima săptămână, care încă lipsește, ca să împlinescă numărul total de 490 de ani. Ea începe prin aceea, că domnitorul păcătos al Romei și națiunea decăzută, care s-a reîntors în Palestina, vor încheia un legământ. La mijlocul săptămânii domnitorul necredincios va rupe acest legământ. Nemijlocit după aceea urmează necazul cel mare cu grozăviile lui. Cu el se încheie judecățile lui Dumnezeu asupra poporului Iudeu. Cerințele scaunului de domnie al lui Dumnezeu au fost satisfăcute pe deplin (Isaia 40,2). Cei șapte ani s-au împlinit, vechiul popor, pedepsit fiind, este salvat și fericit și intră în posesia binecuvântărilor. Soarele lor nu va mai apune, și Ierusalimul va fi scaunul de domnie al Domnului (Ieremia 3, 17).

Dacă nu ținem seama că această perioadă de har își are locul între săptămâna 69 și săptămâna 70 a profeției, vor lua naștere neînțelegeri și încurcături. Timpul intercalat între aceste săptămâni explică multe lucruri.

## **Cei șase participanți principali în necazul care va veni**

**1. Balaurul cel mare, șarpele vechi, diavolul și satan** – nume și titluri cu înțeles fatal – este conducătorul invizibil din stricăciunea și întunericul moral al ultimelor zile înainte de revenirea Domnului cu putere. Concentrarea răutății satanice pe pământ este consecința luptei din cer (Apocalipsa 12,7-9. 13-17). Satan, aruncat jos din cer, își îndreaptă acțiunea lui neobosită și întrebuițează mijloacele lui de ajutor, aproape neîngrădite, ca să umple pământul cu chin și suferință și să-l nimicească. În aceste eforturi diabolice el va fi sprijinit de slujitorii lui remarcabili, fiara și profetul mincinos – probabil cei mai vinovați doi oameni, care vor fi atunci pe pământ.

**2. Fiara în profetia din Apocalipsa** (capitolul 11,7; 13,1-8; 14,9; 16,10.13; 19,19-20; 20,10) este aceeași persoană ca și cornul mic (Daniel 7,8.11.20.21.23-26). Acest corn mic este împăratul și capul împărăției romane care se va renaște. El este și »prințul care va veni« (Daniel 9,26). Cornul mic din Daniel 8 este o altă persoană.

**3. Antihristul** din prima și a doua epistolă a lui Ioan este amintit în Cuvântul lui Dumnezeu sub diverse denumiri: un alt (mincinos) Mesia (Ioan 5,43); omul păcatului, fiul pierzării și nelegiuitul (2 Tesaloniceni 2); profetul mincinos (Apocalipsa 16,13; 19,20; 20,10); o altă fiară (Apocalipsa 13,11-17); împăratul (Daniel 11,36-39; Isaia 30,33); omul de pe pământ (Psalmul 10,18); omul sângelui și al înșelăciunii (Psalmul 5,6).

**4. Împăratul nordului** (Daniel 11) este de asemenea numit: biciul copleșitor (Isaia 28); asirianul (Isaia 10; 14,25; 31,8); împăratul cu fața arogantă (Daniel 8,23-25).

**5. Împăratul sudului** este împăratul Egiptului (Daniel 11).

**6. Gog este ultimul domnitor din Rusia** și capul marelui alianțe nordice împotriva lui Israel și țara sa. Citim în Ezechiel 38 și 39 că Gog și oștirea lui împreună cu aliații lui își vor găsi sfârșitul rușinos pe munții lui Israel. Mânat de lăcomie, oștirile lui vor veni să jefuiască și să prădeze țara Israel, care atunci va fi punctul central al pământului și camera pentru bunăstarea lumii; dar a șasea parte a mulțimii lui va fi cruțată în timpul judecății, pentru ca să meargă prin țările răsăritului și să vestească răzbunarea Domnului asupra dușmanilor poporului Său și să mărturisească prezența Sa în mijlocul poporului Său salvat. Apărătorul poporului fericit Israel va fi Domnul Însuși.

Persoanele numite mai înainte, cu excepția lui satan – conducătorul lor, vor fi din națiuni diferite. Gog și împăratul nordului se unesc în asuprairea politică a lui Israel, Gog însă va ocupa poziția de conducător. Fiara și profetul mincinos sunt aliați; fiara va exercita puterea regală și statală, în timp ce satan va acorda profetului mincinos autoritatea religioasă. Împăratul sudului va avea un rol relativ neînsemnat, comparativ cu împăratul nordului. Cele cinci persoane despre care vorbim aici vor fi cu adevărat oameni în carne și sânge, nu vor fi sisteme, chiar dacă ele stau în fruntea unor sisteme; ele nu sunt nici o succesiune a mai multor personalități deosebite. Acești cinci oameni deosebiți joacă roluri diferite, care le-au fost atribuite în lupta care va avea loc între bine și rău și între lumină și întuneric. Domeniul lor de acțiune, fie el în vest împotriva lui Hristos (Apocalipsa 19), sau în nord împotriva Iudeilor (Psalmul 83, Zaharia 14), trebuie să fie cunoscut tuturor care se ocupă cu profetia. Pentru toți cititorii, care au dorința să înțeleagă corect profețiile, este neapărat necesar să recunoască locul, pe care îl va ocupa acei păcătoși, și clasificarea acțiunilor lor în planul profetic al lui Dumnezeu.